Anetta Mona Chiga & Lucia Tkáčová
a no, A volcanic attaCk, a hiT, a Muse
22.03 - 23.05.2018

a no, A voLcanic attaCk, a hiT, a Muse
Anetta Mona Chişa & Lucia Tkáčová

Ode to the Cave [1]
A sonnet
Anonymous

My floating cave, you inspire me to write.
I love the way you draw and liberate,
Invading my mind day and through the night,
Always dreaming about the doting slate.

How do I love you? Let me count the ways.
I love your grim left hand and prophetic.
Thinking of your apt left hand fills my days.
My love for you is the inhalation anesthetic.

Now I must away with an evil heart,
Remember my keen words whilst we're apart.

Cave [2]
A haiku
Anonymous

Predictive nighttime
A little, cave liberate
betrayed by the nails

Auto-Praise for Cave [3]
A haiku

"The juxtaposition of cave and
nails is truly inspired."
- The Daily Tale

Hierboven staan twee gedichten, het ene in de stijl van een sonnet, het andere in de stijl van een haiku, met daarbij nog een eigen lofzang zoals je die vindt op stofomslagen van boeken – alle gegenereerd door een computerprogramma, waarbij een paar sleutelwoorden worden ingevoerd die betrekking hebben op de tentoonstelling. Wie een literair stuk moet schrijven, hoeft niet langer op zoek naar inspiratie. Datzelfde geldt voor wie een meer ernstig artikel moet schrijven, met voetnoten, bibliografie en illustraties. Beide soorten teksten worden vanaf nu gewoon geproduceerd door een computerprogramma. Assistenten allerhande, robots en een holografische interface zoals Alexa, Siri, Sophia of Azuma Hikari zijn in staat om voor ons taken uit te voeren, ons te voorzien van kennis of ons gezelschap te houden. Gedachten, woorden en beelden worden autonoom, zelfstandige werelden van betekenis, in die mate zelfs dat wij overbodig worden – zelfs de initiële informatie invoeren is niet langer nodig. Deze profetie ontwaren we in de kleuren en patronen van de gebroken digitale schermen die Anetta Mona Chişa & Lucia Tkáčová terug tot leven brengen en uitvergroten op glazen panelen, of die weerspiegeld worden in glazen waarzeggersbollen. Daarnaast kan zij ook gehoord worden in de schorre stem van de bevrijde pixel: bevrijd van zijn ketenen wordt deze abstract, richt zich op de anarchie van het toekomstige bewustzijn.

De complete tentoonstelling lijkt een complexe, duistere maar kleurrijke, duidelijke maar esoterische profetie die ons vanuit een ver verleden meeneemt naar de nabije toekomst, vanuit een onmogelijke toekomst naar een alternatief verleden. Wat we ondertussen weten (en dat heeft nauwelijks een impact op een patriarchale wereld die nog steeds teert op zijn glorieuze familielijnen van mannelijke helden, namelijk dat we allen teruggaan tot een handvol oermoeders die ons hun primordiale genetisch erfgoed doorgaven), wat we altijd al vermoedden (dat de neanderthaler nog steeds in ons huist), en wat af en toe in ons vibreert (het gevoel dat we eng verwant zijn aan complete vreemden die behoren tot een andere geografie en tijd) – dat alles is informatie die de manier herconfigureert waarop we ons gemeenschappelijke verleden interpreteren en projecteren op onze collectieve toekomst. Anetta Mona Chişa & Lucia Tkáčová keren terug naar deze toekomst-in-het-verleden/dit verleden-als-glimp-van-de-toekomst door beroep te doen op de beeldentaal van de grot, die echter wordt gekaapt door een alternatief herinneren, waarin de handen van de paleolithische grotschilderkunst niet-dominante linkerhanden zijn, die bovendien vreemde objecten vasthouden en gebaren maken waarmee de mensen die de oorspronkelijke rotstekeningen maakten onbekend zijn. Daar voegen ze nog takachtige vingers met lange rode nagels aan toe, die als klauwen zich lijken uit te strekken naar een nabije toekomst waarin het organische zich vermengt met het artificiële, zoals ooit de neanderthalers zich vermengden de moderne mens.

De heks/profeet is een personage dat steeds terugkeert in het werk van de twee kunstenaars. Toen ze begonnen samenwerken, kon het personage gezien worden als een ironische referentie naar hun positie als vrouwelijke kunstenaars met een Oost-Europese achtergrond, m.a.w. als een sleutel om hun praktijk te interpreteren in een decennium waarin een kritisch spel met clichés en verwachtingen i.v.m. iemands geografische afkomst en gender niet volstond om de kunstnormen van een systeem te ondermijnen. Vandaag verschijnt hetzelfde personage als een postapocalyptische stijlfiguur die het magisch denken uit het verleden verbindt met een autonome, mechanistische, tussen verschillende species verspreide evocatie van de toekomst. De waarzegger vertoont zich aldus als een boom met lange nagels en de bol waarin we de toekomst kunnen zien weerspiegelt een beeld van gebroken algoritmes, waarbij de codes daarvan – die niet langer voor ons toegankelijk zijn – herschreven worden.

Op de tentoonstelling komen verschillende van dergelijke environments tot stand, waarbij we zweven in een atemporeel limbo waar visuele referenties herkenbaar zijn, maar ons tevens in de war brengen. De zwarte oase die gevormd wordt door verbrande boekentotems en Peter Rogiers' zwarte plastic palmbomen (een werk dat net als verschillende andere geleend werd van het S.M.A.K. in Gent) creëert enerzijds afstand tussen ons en de kolonialistische, exotiserende en uitbuitende kijk of aardse paradijzen, terwijl we anderzijds gekatapulteerd worden naar een dystopische en tegelijk prachtige ruimte die Verlichting overstijgt, een ruimte waarin men vrijwillig afstand doet van kennis die overgedragen wordt op de traditionele, sacrale manier van schrijven, en waarin de woestijn die overblijft nadat alles door het vuur verteerd is, gemuteerde vormen van vegetatie voortbrengt. Elders verandert een zachte maar kostbare stof, geweven met zilveren draden, in een onzichtbaarheidstent, een mantel die elektromagnetische golven afweert, een esthetische en prettige kooi van Faraday, en tegelijk een toevluchtsoord voor na de apocalyps, inclusief voorraden voedsel in blik. Hier kunnen we niet enkel ontsnappen aan het extreme en alomtegenwoordige toezicht, maar ook het grimmige heden dat geen enkel perspectief biedt. Onzichtbaar worden (d.w.z. verder leven zonder onze technologische protheses) houdt echter niet in dat we ons terugtrekken in een archaïsche wereld – het is eerder een vorm van geestelijke hygiëne en van zich openstellen voor andere dimensies. In de meeste werken van Chişa & Tkáčová gaat dat soepel, door de gesofisticeerde combinatie van het materiaal (organisch, anorganisch, hard en gespannen of zijdezacht, fossielwit of schril artificieel) en de symbolische en abstracte betekenislagen daarvan. Net als bij de wapenachtige objecten die gemaakt zijn van gesmolten euromunten of de polytopen die gemaakt zijn van dierlijke beenderen, reflecteren deze onverwachte contrasten een verzoeningsproces tussen de rauwe krachten van de oude en de nog weinig verkende innerlijke of ver verwijderde werelden, tussen het vulkanische en niet-euclidische, tussen het tastbare en het ingebeelde.

De titel van de tentoonstelling is een anagram van de namen van de kunstenaars – een recente praktijk: elke solotentoonstelling of project krijgt als titel een van de 11 octiljoen mogelijke permutaties van de 27 letters van hun namen.

Raluca Voinea

[1] **Ode aan de grot**
Een sonnet
Anoniem

Mijn dolende grot, tot schrijven
kun je me inspireren,
Ik hou ervan hoe je tekent en
bevrijdt,
Dag en nacht kun je mijn geest
charmeren,
Steeds dromend over de
adorerende lei.

Hoe ik u liefheb? Laat me alle
manieren tellen.
Ik hou van je linkerhand,
meedogenloos en profetisch.
Denkend hoe je behendige
linkerhand mijn dagen
ontstellen.
Mijn liefde voor jou is een
ademtocht anesthetisch.

Denk aan - nu ik heen moet met
boosaardig hart -
mijn gretige woorden wanneer
we zijn apart.

[2] **Grot**
Een haiku
Anoniem

Nachtelijk uur dat voorspelt
Een beetje, grot bevrijdt
verraden door de nagels

[3] **Eigenlof voor grot**
Een haiku

"De juxtapositie van grot en
nagels is waarlijk geïnspireerd."
- The Daily Tale

MUSEUM III

Nieuw vanaf 29.03
Museum III n°1
verkrijgbaar aan het onthaal.

SUMMER OF PHOTOGRAPHY 2018

Summer of Photography 2018
23.05 - 15.09.2018

In het verlengde van hun tentoonstelling in Cc Strombeek presenteren Anetta Mona Chişa & Lucia Tkáčová i.s.v. Bozar Summer of Photography het werk 'Before or After': een reeks van 21 gemanipuleerde feministische protestbeelden aangebracht op de gevel van Galerie Ravenstein, naast Bozar. Ook aan Cc Strombeek is er een beeld te zien.

Met a no, A voLcanic attaCk, a hiT, a Muse, dompelt het kunstenaarsduo Anetta Mona Chişa & Lucia Tkáčová de tentoonstellingsruimte van het Cc Strombeek onder in hun eigen herziene versie van wereldlijke zaken en systemen. Wat op het eerste gezicht gewoon een eclectische compilatie lijkt van werken in verschillende formaten en technieken waarmee ze diverse thema's aansnijden, is in feite een bijzonder coherente selectie die heen en weer beweegt tussen een vergeten verleden en de onbekende toekomst. Daarbij overschrijden de kunstenaars meedogenloos de lijnen tussen heden, verleden en toekomst. In een reeks e-mails die we heen en weer uitwisselden, zorgt Anetta Mona Chişa voor inzichten allerhande in het werk van beide kunstenaars, waarbij ze het heeft over hun 'Third Mind', hun aversie voor het artistieke politieke getto en hun excursies voorbij het koninkrijk van Taal, Logos en Licht.

Jullie werken samen sinds 2000. In welke zin passen jullie zo goed bij elkaar dat jullie reeds zo lang samenwerken?
We hebben elkaar ontmoet in Bratislava toen we daar allebei studeerden. We werden algauw goede vriendinnen en onze samenwerking vertrok vanuit een intuïtieve impuls. Langzamerhand gingen we die samenwerking zien als een socratisch avontuur, als het kind van een mogelijke stam van Amazonen. Gedurende al die jaren dat we samenwerkten hebben we onderwerpen verzameld die ons beiden interesseren, overlappende velden van kennis en gevoelens opgebouwd en inspiratie voor ideeën gekregen. Dat resulteerde in onze 'Third Mind', een hogere macht die onze gedachten één maakt en intenties activeert. Het is zoals bij het mixen van twee kleuren: de nieuwe tonaliteit die je krijgt is soms onverwacht en onherkenbaar, soms verrassend en vreemd, maar toch zit er iets in van beide kleuren.

In Strombeek presenteren jullie a no, A voLcanic attaCk, a hiT, a Muse. Die titel klinkt bijna als een eclectisch filmscript. Naar wat verwijzen jullie?
a no, A voLcanic attaCk, a hiT, a Muse is een anagram van onze namen – Anetta Mona Chişa en Lucia Tkáčová. Sinds 2012 krijgen de meeste van onze tentoonstellingen titels die ontstaan door een permutatie van de letters van onze namen. In een poging om creatief met elkaar te versmelten – een poging om onze samenwerking te laten fuseren door de onomastische frontlijn te hybridiseren in onze ontwikkeling van een 'derde entiteit'—gooiden we alle letters van onze namen door elkaar en creëerden nieuwe pseudoniemen (die we zelf graag noms de guerre noemen). Op basis van het toeval, dat een handje geholpen wordt door het tijdrovende door elkaar husselen van letters, ontstaat een chaotisch universum van poëzie elke keer we de letters proberen ordenen tot nieuwe woorden en nieuwe betekenissen. Mathematisch is het aantal mogelijke anagrammen adembenemend: met de 27 letters van onze namen is het mogelijk om 11 octiljoen permutaties te genereren. Ons onderdompelen in een onpeilbare oceaan van lettercombinaties, nieuwe betekenissen ontdekken en woorden modelleren, is een spel dat de taal rekt tot voorbij haar eigen grenzen tot een linguïstisch sculpteren van onbegrensde mogelijkheden.

Wat verbindt de verschillende kunstwerken op deze tentoonstelling?
De tentoonstelling slingert heen en weer tussen een vergeten verleden en een onbekende toekomst. Je zou kunnen zeggen dat ze gebaseerd is op een zoeken naar het verleden in de toekomst en naar de toekomst in het verleden. Ze omvat zowel een simulatie van een grot met wandschilderingen als nagelsculpturen, reikt van fossiel geld in de vorm van pre- en posthistorische werktuigen tot een zwarte oase (een soort politieke en economische avatar van het heden, maar tegelijk ook een postmenselijk paradijs in een apocalyptische toekomst), van profetische abstracties van gebroken schermen tot extra dimensies die versteend zijn in diverse polytopen.

De toekomst lijkt nooit ver weg in jullie werk. Ook op deze tentoonstelling verwijzen veel werken naar verandering of bieden een middel aan om voor een andere wereld te zorgen – een nieuwe wereld. Kunnen jullie daar wat meer over vertellen?
Voor ons is kunst niet louter een spiegel die de werkelijkheid weerkaatst. Kunst is zelfs meer dan een hamer die de werkelijkheid vormt. Kunst is voor ons een instrument dat nieuwe werkelijkheden bedenkt. In plaats van gewoon presentaties te maken van problemen of visuele modellen van kritiek, voelden we allebei de behoefte voor een expeditie door de obscure streken van het onbekende/onkenbare, het onzegbare en ondenkbare – voorbij het koninkrijk van Taal, Logos en Licht. We wilden niet simpelweg routinematig dingen tonen die 'werken', die gekenmerkt worden door 'logica' en verwachtingen vervullen: we voelden de behoefte ons te oriënteren op een nieuwe rationaliteit, om de weg op te gaan van het onzichtbare, het onopvallende, het abstracte. In plaats van ons ten dienste te stellen van de hegemonie van het zien, in plaats van zichtbaarheid te promoten of het oog voorrang te geven op andere zintuigen, proberen we onze zintuiglijke (en cognitieve) ervaring – en die van ons publiek – te verrijken door andere strategieën te hanteren, andere zintuigen aan te spreken. We willen niet ontmantelen, we willen iets voorleggen. We willen niet met de vinger wijzen, maar verzinnen, niet her-denken, maar ont-denken. Iedereen die in dialoog wil gaan met een dergelijk standpunt, kan tot ons publiek behoren.

Zou je kunnen stellen dat jullie werken deel uitmaken van dezelfde verzonnen, ont-denkte wereld?
We zijn in een stemming waarbij we constant zoeken en een innerlijke strijd voeren. Ons belangrijkste thema is transformatie: we willen de wereld veranderen door de hersenschim van de matrix rondom ons te tonen en strategieën bedenken die verzet en een transformatie van het ik mogelijk maken. In essentie worden al onze werken gekenmerkt door de idee van verandering en impliceren ze complexe (alchemistische) processen waarbij verschillende waardesystemen in elkaar overgaan. Al onze werken ontstaan vanuit de behoefte aan een nieuwe rationaliteit en vanuit een poging onze oude, cognitieve, geschreven, toevallige en logische, afgedragen, geschubde huid af te werpen en in een nieuwe huid te kruipen die ons toelaat om te groeien. Dus ja, onze werken behoren tot eenzelfde wereld.

Jullie werken hebben alle een activistisch kantje. Ze gaan bijzonder abstract met de tijd om (zoals in yYYyYyYYYYyYy), of juist heel concreet (zoals in The Descent of Man). Beschouwen jullie jezelf als activistische kunstenaars of artistieke activisten? Op welke manier voegt kunst iets toe aan de statements die jullie willen maken? En hoe belangrijk is het voor jullie dat kunstenaars dergelijke statements maken?
Ik geloof dat alle kunst activisme is. Als je een 'activist' definieert als een persoon die publiekelijk en expliciet preekt over politieke verandering, dan lijken we waarschijnlijk niet echt op een activist. Maar we zijn voortdurend op zoek voor nieuwe manieren om te komen tot transformatie en verandering, naar manieren om vrijheid en eerlijkheid te verbreiden in de wereld. We keren voortdurend terug naar de instrumenten en symbolen van het verzet; we hebben het over de moeilijkheid om verandering te bewerkstelligen door zichtbaar protest, over de impotentie van oude manieren om het systeem te ondermijnen, over de institutionalisering van kritiek, in die mate dat kritiek niet meer kritisch is, enz. We bedenken Utopia's en een wereld waarin niets onmogelijk is.

Voor ons is het belangrijk de deur open te zetten naar een nieuw bewustzijn door de donkere afgrond over te steken, door het duister van onwetendheid en het ondenkbare achter ons te laten. Voor ons is kunst een post-politieke geste in een tijdperk waarin het politieke denken gereduceerd is tot een banale conventie, een modieus thema, een pijnstiller, een doodlopend straatje.

Is er een rode draad die alle aspecten verbindt waarvoor jullie nieuwe instrumenten voorstellen? Of concreter, wanneer jullie de instrumenten van verzet herbekijken, of het hebben over cognitieve en logische systemen, is dat omdat de bestaande instrumenten niet meer voldoen?
Toen ik het had over het herbekijken van die instrumenten en de symbolen/taal van het verzet, bedoelde ik dat we de kunst moeten inzetten om de oorzaken van problemen allerhande te onderzoeken: in de diepte van de tijd en ruimte, in de micro- en macrokosmos, in onze logica, in de structuur van de taal, in onze dagelijkse routine die we nooit in vraag stellen... in plaats van de 'juiste' politieke standpunten te verdedigen, met de vinger te wijzen en te preken tot bekeerlingen. Veel openlijk politieke kunst stoot gewoon op een muur van furieuze instemming. Wij allen, iedereen in de kunstwereld, staat aan dezelfde kant van de barricades. De kans dat de hedendaagse kunst met succes nieuwe politieke principes promoot of echte veranderingen bewerkstelligt in de maatschappij is zo goed als onbestaande. Ik denk dat we weg moeten uit dat artistieke politieke getto, dat we het dogmatische politieke denken achter ons moeten laten.

Dat is de reden waarom we een nieuwe vorm van rationaliteit nodig hebben. Een rationaliteit die leidt tot een ander soort kennis door buiten onze geaccepteerde en verwachte comfortzone te treden. En dat bedoel ik niet als een uitnodiging tot berusting en capitulatie. Integendeel: door te pogen om anders te denken en ons te engageren in visuele en conceptuele speculaties, willen we nieuwe modellen van verzet voorstellen, nieuwe manieren om de klei van de werkelijkheid te modelleren, nieuwe strategieën om onderdrukkende structuren aan te pakken, nieuwe processen om het nu te creëren.

Interview Eva Decaesstecker

Teksten: Raluca Voinea, Luk Lambrecht, Christine Denamur
Layout: Rowan Dekens

pmb
sarens
EECKMAN ETTENBROEK
Canon
color.c
swiss arts council prohelvetia
CROWN
EUROPALIA INDONESIA
(re)D.
S
euro bank
SMAK
Vlaanderen
Koninklijke Museca voor Schone Kunsten van België
MUSEUM CULTUUR STEDELIJK GENT

Hannelore Van Dijck
De Wand
The din is the applause of objects

Wat is jouw educatief parcours?
De twee laatste jaren van het secundaire onderwijs volgde ik les aan Sint Lucas Antwerpen. Daarna trok ik naar LUCA Gent. Ik studeerde er Grafiek/Illustratie.

Rond welke leeftijd beschouwde je jezelf als kunstenaar?
Kunstenaar. Het is een vreemd woord om in de mond te nemen wanneer je over jezelf praat. In feite stel ik mezelf ook nooit op die manier voor. Het is een ontzettend cliché, maar ik heb altijd getekend. Van het ene is het andere gekomen en ik heb vaak intuïtieve keuzes gemaakt. Ik zeg veel liever dat ik teken en soms vertel erbij dat ik dat doe binnen de beeldende kunsten. Misschien kan ik het moment dat ik afstudeerde beschouwen als een doorslaggevend ijkpunt? Als je je eigen werkritme vindt nadat de structuur van de school is weggevallen, verander je misschien wel van een kunststudent in een kunstenaar?

Wat zal je in Cc Strombeek presenteren, kan je ons een hint geven?
Ik zal een muurtekening maken die probeert één te worden met of zich te verhouden tot dat wat al is. De ligging van de wand op een kruispunt tussen theaterzaal en tentoonstellingsruimte, recht tegenover de bar, te midden van geroezemoes is voor mij een cruciaal vertrekpunt.

Hoe verhoudt je werk zich tot het publiek en de context van Cc Strombeek?
"De Wand" is veeleer een object, deel van de bar en een aanwezigheid tussen de theaterzaal en de tentoonstellingsruimte, dan dat het als muur een ruimte afbakent. Ik ga op zoek naar een manier om met die context aan de slag te gaan en de dialoog op te zoeken. Ik ben benieuwd naar de manier waarop de mensen het beeld zullen waarnemen, wanneer ze niet bewust aan het kijken zijn. Het publiek is eerder een bezoeker van de bar of op weg naar het theater en/of de tentoonstelling. Ik ben erg benieuwd naar het onbewuste kijkerspubliek.

Wat voor muziek luister je op dit moment?
Ik ben een grote mixcloud fan. Als ik zelf muziek moet opzetten, ben ik er veel te bewust mee bezig. Ik zoek daarom naar playlists. Vaak zijn dat psychedelische playlists. Die helpen wonderbaarlijk goed om me te concentreren.

G. Küng
In de Wind
Remember Forwards

Wat is jouw educatief parcours?
Ik heb een Bachelor in Vrije Kunsten vanuit Cooper Union in New York en een Master in Vrije Kunsten vanuit School of Art in Glasgow.

Rond welke leeftijd beschouwde je jezelf als kunstenaar?
Ik heb altijd al getekend, naaide, maakte boeken en knutselde veel. Daarnaast waren er in mijn familie en de plek waar ik ben opgegroeid veel mensen die kunstenaar zijn of graag met hun handen werken.

Hoe zou je jouw artistieke praktijk in 5 woorden omschrijven?
Dat is moeilijk… Handgemaakt, subtiel en verwisselend.

Wat zal je in Cc Strombeek presenteren, kan je ons een hint geven?
De vlag die ik maakte leest "Remember Forwards" in een lus van letters. Het komt vanuit een quote van Susanne Wenger, een Zwitserse kunstenares die naar Nigeria verhuisde om daar een Yorubapriesteres te worden. Voor mij hebben de woorden te maken met circulaire tijd: deze tijd kan in twee richtingen gaan en kan worden toegepast op de politieke gevaren waarmee we vandaag de dag over de hele wereld geconfronteerd worden.

Beschouw je jezelf als een geglobaliseerde kunstenaar?
Ik leefde in Schotland en in Brussel voor ik opgroeide en naar school ging in New York. Geglobaliseerde kunstenaar klinkt misschien wat oncomfortabel, maar internet en reisgemak staan ons toe om internationaler te zijn. Dit is uiteraard een geprivilegieerde levensstandaard, en uiteindelijk is Europa en Amerika maar een klein deel van de wereld of "Globe".

Wat is je lievelingsplek in België?
De Belgische parken

Wat voor muziek luister je op dit moment?
Podcasts zoals "Strange Fruit," "Politically Re-Active," en "Revisionist History."

Tekst: Christine Denamur
Het volledige interview lees je op www.ccstrombeek.be

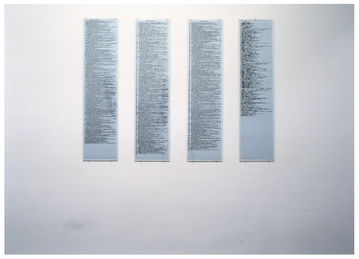

Jef Geys
Vrouwenvragen?
1965-2004

Onlangs overleed Jef Geys (1934-2018), ook in Cc Strombeek een geliefd kunstenaar die het kunstenaarschap altijd combineerde met het lesgeven van het vak esthetica aan de basisschool van Balen. Een vak waarbij "als enige vereiste de lessen een confrontatie moesten aangaan met de dagelijkse actualiteit". Gesneden koek voor Jef Geys wiens kunst altijd een confrontatie aanging met de realiteit. In 1965 liet hij zijn leerlingen nadenken over de positie van de vrouw in de samenleving en hieruit ontstond het kunstwerk "Vrouwenvragen?",
als een genummerde lijst van vragen geschreven op een rol bruin papier. In Cc Strombeek tonen wij een op millimeterpapier gedrukte editie uit 2004, waarbij de vragen vertaald werden in het Frans, Engels en in het Arabisch zodat Jef Geys een nog breder én gekleurder publiek kon bereiken. Deze drie edities deed Jef Geys cadeau aan een 100 % gekleurde basisschool in Molenbeek, een "geste" die nog maar eens de betrokkenheid van Jef Geys onderstreepte met (in dit geval) een school waar de problematiek van de vrouw, op z'n zachtst gezegd, op scherp staat.

Bezit: familie De Keyser.

Van Raoul De Keyser (1930-2012) tonen wij het werk Hallepoort-proef (1987-88): een project-oefening voor de indrukwekkende integratie van 12 panelen in het Brusselse metrostation Hallepoort.

Kameleon
Museumcultuur Strombeek/Gent voor kinderen (en gezinnen).

Gratis voorleesuurtje
(2de en 3de kleuterklas)
Verrassende voorleesverhalen bij kunstwerken in de tentoonstellingsruimte
za 21.04.2018, van 10u tot 11u

KAAp
Achter de rug om van Anetta Mona & Lucia (6-12j.)
speels tentoonstellingsbezoek voor nieuwsgierige, creatieve (weekend)kinderen
za 28.04.2018, van 9.30u tot 12u

Rondleidingen
door Sander Bortier
ma 26.03.2018 om 16u
do 19.04.2018 om 14u
zo 22.04.2018 om 11u